

Sygn. akt IV KO 153/19

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **S. W.**

skazanego za czyn z art. 148 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 30 stycznia 2020 r.,

w kwestii przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 kwietnia 2013 r., sygn. akt II AKa (...)

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w N.

z dnia 11 grudnia 2012 r., sygn. akt II K (...)

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

W dniu 6 listopada 2019 r. (data nadania pisma w administracji Zakładu Karnego w T.) S. W. złożył wniosek o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 kwietnia 2013 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w N. z dnia 11 grudnia 2012 r., sygn. akt II K (...).

W obszernym uzasadnieniu wniosku skazany wskazał, że w momencie popełnienia czynu znajdował się w stanie niepoczytalności, co wyklucza możliwość przypisania mu winy i skazania za przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. Przytoczył

obszerne fragmenty z literatury fachowej, z dziedziny psychiatrii oraz wybiórcze fragmenty zeznań poszczególnych świadków, które - w jego ocenie - pozwalają uznać, że działał w warunkach art. 31 § 1 k.k. Podał w wątpliwość trafność wniosków opinii biegłych psychiatrów i biegłego psychologa, którzy sporządzali opinię sądowo- psychiatryczną w sprawie, której wznowienia się domaga. Załączył do wniosku dokumenty: wyniki badania krwi z dnia 4 i 5 grudnia 2011 r., kartę konsultacyjną i kartę medycznych czynności ratunkowych opatrzone datą 4 grudnia 2011 r., stanowiące zdaniem wnioskodawcy „nowe dowody” uzasadniające wznowienie postępowania w sprawie. Uznając, że wyrok skazujący zapadł z rażącym i oczywistym naruszeniem prawa, w oparciu o niepełny materiał dowodowy, powołując się również na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. (w zw. z art. 17 § 1 pkt 4 i 11 k.p.k.) S. W. wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w N. z dnia 11 grudnia 2012 r., sygn. akt II K (...), utrzymanego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 kwietnia 2013 r., sygn. akt II AKa (...) i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek skazanego S. W. o wznowienie postępowania jest oczywiście bezzasadny, co implikowało konieczność odmowy jego przyjęcia bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. (zob.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., sygn. akt III KO 25/18)

Stosownie do treści art. 545 § 3 k.p.k. osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, pismo procesowe nie podlega procedurze uzupełnienia jego braków formalnych. Oczywista bezzasadność wniosku nie ogranicza się

przy tym wyłącznie do tych wypadków, w których we wniosku o wznowienie podniesione zostały okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznawania w postępowaniu o wznowienie postępowania. Użycie w treści art. 545 § 3 k.p.k. zwrotu „w szczególności” nie pozostawia wątpliwości, że jest to wskazanie przykładowe. Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie miało więc miejsce również w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek ten oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 k.p.k. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2017 r., sygn. akt III KO 45/17)

Jest oczywiste, że wskazana powyżej sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie.

Podkreślić należy, że przedmiotowy wniosek jest kolejnym wnioskiem o wznowienie postępowania pochodzącym od skazanego, zmierzającym do wzruszenia rozstrzygnięcia o jego odpowiedzialności karnej zawartego w wyroku Sądu Okręgowego w N. z dnia 11 grudnia 2012 r., sygn. akt II K (...), utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 kwietnia 2013 r., sygn. akt II AKa (...). Poprzednie wnioski inicjowały postępowania Sądu Najwyższego pod sygn. akt IV KO 73/14, IV KO 81/16, IV KO 16/17, IV KO 111/17 oraz IV KO 75/19. W sprawie o sygn. akt IV KO 16/17 odmówiono przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie z uwagi na niesporządzenie go przez podmiot fachowy. W sprawie o sygn. akt IV KO 111/17 skazanemu wyznaczono obrońcę z urzędu, który nie znalazł podstaw do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania. Wobec powyższego, wezwano skazanego do uzupełnienia - w terminie 7 dni od daty otrzymania zarządzenia - braków formalnych wniosku poprzez jego sporządzenie i podpisanie przez obrońcę ustanowionego z wyboru. S.W. nie uzupełnił ww. braku, wobec czego zarządzeniem z dnia 11 kwietnia 2018 r. odmówiono przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania. W sprawie zarejestrowanej pod sygn. akt IV KO 75/19 odmówiono przyjęcia wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności.

Również lektura przedmiotowego osobistego wniosku S.W. o wznowienie postępowania bezsprzecznie wskazuje, że nie powołał on żadnych okoliczności uzasadniających zastosowanie tej szczególnej instytucji wzruszenia prawomocnego

orzeczenia. Podkreślić należy, że nowe fakty lub dowody, stanowiące podstawę wznowienia postępowania, wyartykułowane w treści przepisu 540 § 1 pkt 2 k.p.k. mają wskazywać, że skazany nie popełnił czynu albo jego czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze (art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k.), albo że skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą, albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary, albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary (art. 540 § 1 pkt 2b k.p.k.), tudzież sąd umorzył lub warunkowo umorzył postępowanie karne, błędnie przyjmując popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu (art. 540 § 1 pkt 2c k.p.k.).

Na gruncie niniejszej sprawy nie ma najmniejszych wątpliwości, że załączona do przedmiotowego wniosku dokumentacja w postaci: wyniku badania krwi z dnia 4 i 5 grudnia 2011 r., karty medycznych czynności ratunkowych oraz karty konsultacyjnej nie stanowią nowych dowodów, w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., które winny wywołać podjęcie rozważań w zakresie potrzeby wznowienia postępowania w sprawie. Treść tych dokumentów nie podaje bowiem w wątpliwość trafności opinii biegłych, którzy wydali opinię sądowo - psychiatryczną dotyczącą S. W. na etapie merytorycznego rozstrzygania sprawy, zaliczoną w poczet materiału dowodowego, na podstawie którego Sądy obu instancji dokonały prawidłowych ustaleń, że S. W. dopuścił się przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. Wspomniani biegli nie zakwestionowali poczytalności oskarżonego w chwili dokonania czynu.

W tym stanie rzeczy wniosek S. W. o wznowienie postępowania należało ocenić jako oczywiście bezzasadny. Stanowi on w istocie zakwestionowanie dokonanej w postępowaniu merytorycznym oceny dowodów, polemikę z ustaleniami Sądów obu instancji. Inicjując przedmiotowe postępowanie wnioskodawca nieudolnie próbuje podważyć prawomocne orzeczenie w sprawie. Tymczasem w sprawie o wznowienie postępowania sąd nie dokonuje na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku, czy też oceny zasadności orzeczenia Sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej, ale jest uprawniony jedynie do zbadania, czy

ujawniły się nowe fakty lub dowody wskazujące na znaczne prawdopodobieństwo wadliwości wyroku skazującego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2017 r., sygn. akt III KO 53/16, LEX nr 2202488).

Konkludując, skazany nie wskazał żadnych okoliczności, które w świetle regulacji art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. oraz art. 540b k.p.k., uzasadniałyby przeprowadzenie postępowania wznowieniowego. Sąd Najwyższy nie dopatrył się również zaistnienia na gruncie przedmiotowej sprawy sygnalizowanej przez skazanego bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 4 czy 11 k.p.k., ani żadnej innej podstawy obligującej Sąd Najwyższy do rozważenia możliwości wznowienia postępowania z urzędu w oparciu o przepis art. 542 § 3 k.p.k.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.